

הפנייה הזמנת

ארץ ישראל

מצבה ובאר בכארישבע

באר שבע שוב הופכת להיות בירת הנגב. והיא מרכזה הגיאוגרפי של המדינה. במארישבע לאילת בערך 240 ק"מ מבאר שבע לחיפה, או לראשפנה בקו אווירי גם כן כ-240 ק"מ. באר שבע הערבית מנתה 3000 נפש. באר שבע העברית מגיעה כבר ל-2000 נפש והיא צועדת במהירות אל עבר מודרנית השלישי. באר שבע היא עיר מודרנית למעשה. היא קימת רק משנת 1860. עד לשנה זו היה זה תל חרבות ורק פה ושם תקעו בדואים את אהליהם בעברם בסביבה. הטורקים החליטו להשיט ליט מרוחם על המקום וקבעו כאן את מרכז השלטון על הנגב. בשנות

משוכללים את העבודה בלול: על ידי הגדלת הסככה ומיכון יכול אדם אחד לספל במספר רב ביותר של עופות. צילום: אריאל

המלחמה 1914 — 1917 הפכה באר שבע למרכז לצבא הטורקי-גרמני שירד לתעלת סואץ על מנת לכבשה. אלנבי כבש את המקום הזה. לאות הוקרה הקימו לכבודו מצבת זכרון. בבואו לנג העיר הראשי, לא הרחק מתחנת המשטרה בנוסח טגרט, אשר דבקה למשטרה האבן הטורקית, ראה עמו אבן אנבליסק רחב וכבד התקוע בקרקע ומ שני צדדיו קבועה הכתבת אלנבי — 1918. בצד האחד כתבת ערבית ובשניה אנגלית, לעברית, — אין זכר. המצבה נשארה עומדת כמקודם והער בר לידה לא יעלה על דעתו כמה גלגולים עברו על מצבה זו. לראשונה החלט על הקמת פרוטומי לאלנבי. הוד מן הפסל מליקוב היהודי שטרך וע

צלליות — ברגע: עם העליה החדשה באו גם "הפנתונים". הנה יוצר הצלליות באחד מרחובות תל-אביב. בחוף-לארץ זהו "ספורט" ידוני. אצלנו — חידוש. צילום: נתן

הכנסת

מאת ש. יוסף

עבודתי פרך!

עד כה נכנסו למעגל מקבלי תוספת-מזון בעד עבודה גופנית קשה ל- מעלה מ-15 אלף עובדים. האגודות המקצועיות דורשות להכניס למעגל זה עוד לפחות 86 אלפים פועלים, העוב

צב את דמותו של כובש הארץ הכריז טי. לאחר ששלמה המלאכה, הובא מע- תיקות סביטה עמוד גבוה ועל הכרזת הגבוהה שלו הרכיבו את אלנבי. באו מאורעות הדמים בשנת 1937. לש- באב הערבי בבאר שבע, לא נודמו יהודים לכלות בהם חמתם, מה עשו? הפ- כו את אלנבי מטרה להם. החלו מידים אבנים. הטובים שבקלעים הצליחו ל- "הוריד" את אפו של הכובש. היה הפסל לצחוק: הככה יעשה לכוהן? נמלכו הבריטים והורידו את הפסל מדוכונו. עמד העמוד מיותרם שנים רבות, לבסוף החליטו האנגלים להקם מצבת אבן פשוטה ועליה כתבת בלבד. ליתר ב- חון, הקימו את המצבה ליד הכביש ובסמוך למשטרה.

ועתה נשמרת המצבה יפה. תירים וחילים נוהגים להצטלם במקום זה. ברם במצבה לא יגעו ולא יהרסו אר- תה, מעתה אין צורך בכדוני הטומים המגינים על גבוריהם.

ליד נחל באר שבע, נמצאת באר עתיקה. החוקרים סבורים שוהי אחת הברורות העתיקות ביותר בבאר שבע. באר זו נקראה על שם בעלה ביר איל עקלוק, על ברכת המים חקקו הבנים את שם אביהם המנוח, בערבית. תירים, היו מבקרים במקום הזה ומנ- ציחים את בקורם זה בצלום. נמלכה חברת "של" והקימה תחנת שאיבה לבנון ואסרה את הגישה למקום. האומ- גם חוששת היא כי יתגלה נפט כב- אר זו?

סדרים פנימיים במשטרת ישראל

לאורחים בכל העולם יש יראת כבוד מפני משטרת המדינה, כי היא המיצת את החוק, וצריך להשליט משטר וסדר. והנה אצלנו, אם גם המשטרה עוד צעירה היא כמו כל מוסדות המדינה, הדברים מגיעים לידי כך שאינם מעור- רים תמיד יראת כבוד.

יצאה פקודה כי על המשקים החק- לאיים המשתמשים בטרקטורים על גל- גלים, לשם הובלות שונות בעבור המ- שק וגם לשיווק תוצרתם למקומות הס- מוכים, להצטייד ברשיונות כלי כבד, ונהגי הטרקטורים צריכים לעבור בחינת נהגות. הדבר מוצדק. עם פרסום פקודה זאת פנה ועד גוש הגליל המערבי למפקח על התעבורה בדרכים בצפון, בבקשה, לשלוח שוטר בוחר לנהריה, כדי לבחון את הנהגים ואת הטרקטורים של הסביבה במקום, במקום לשלוח את עשרות הטרקטורים לחיפה. המפקח נע- נה בחיוב, ודחו את הבחינות לתאריך מאוחר יותר. אך מה השתוממו חברי המשקים, שהביאו את תוצרתם לנהריה ולעכו, כאשר נעצרו, ושוטרי-תנועה אסרו עליהם לנסוע שנית בלי רשיון, והגישו נגד נהגי הטרקטורים תביעה משפטית. כל זה שעד קלה אחרי שקצי- ני המשטרה הבטיחו שמתל לנסוע עם הטרקטורים, עד יום הבחינות, בלי רשיון.

דים עבודה גופנית קשה, שגם להם מגיעה תוספת המזון. מוסרים, כי גם סדרני-הכנסת דורשים לכללם בין מקבלי תוספת המזון, ועוד מוסרים, כי 2 באיכוה הסדרנים התייצבו בפני מנהל המדור הממונה על כך שבמשרד האס- פקה והקיצוב.

— במה זכותכם? — שאל המנהל את המשלחת.

— ראשית, אנו עובדים עבודה קשה מאד — ענה דובר הסדרנים — מסתו- רבים במסדרונות במשך 9-8 שעות, עולים ויורדים מזרונות, עומדים בפני לחץ חזק של הקהל הרוצה להתפרץ לאולם. נוסף על כך, עלינו לשמוע את כל הנואמים, וזו לכל הנועות עבודת- פרך.

המנהל העביר את דרישת הסדרנים לשר האספקה להחלטה סופית. מעניין יהיה לדעת את פסק דינו: האם שמיי- עה רצופה של נאומים בכנסת היא עבודת-פרך, ביחוד בשבוע מלא וגדוש שאלות, הצעות לסדר-היום, שלוש הר- צאות של שר החוץ וראש הממשלה ו-10 — 12 שעות ויכוחים, מלבד דיו- נים על הצעות הבעת אי-אמימן.

כריזתו של כפוזמסן

לעית-עתה ראש הממשלה שלנו הוא עדיין הפול- מוסן הטוב ביותר בכנ- סת וכשגוברת עליו ידה-הפולמוס, הרי אינו יודע רחם. בויכוח המדיני הגדול, ראש הממשלה סיים את הויכוח בבוא- מו, שארך למעלה משעהים, ושכלל גם פרקי חזון פסטיים ומעוף רעיוני נע- לה. אולם עקר נאומו היה הפולמוס עם יריביו ולא חסרו בו גם נימיה- איושות חריפות, בעיקר כלפי היה בגין, ריפטיין, סנה, ומיקוניס:

— מר ריפטיין נאם הרצאה שהיא העי-

חק מהקומיפורם, אולם בלתי משכ- נעת ומר בגין הרצה את הביוגרפיה של שר הבטחון.

— מר בגין שם בפי שתי פראזות ובנה על יסודן קלמבור. הוא דומה לאדם המשחק שח עם עצמו והמיד- מנצח...

— אני מכיר בזכות לדעת של אביו של חייל, בנו של חייל ושל חייל... כידוע אין בגין אבא של חייל. עדיין צעיר הנהו. לא התעניינתי היכן היה בגין בזמן המלחמה, חייל לא היה. אולם כידוע הוצאנו חוק של חגיגה, הוא חל על כולם...

— הרובים הללו לא באו מרומולו מהפיליפינים...

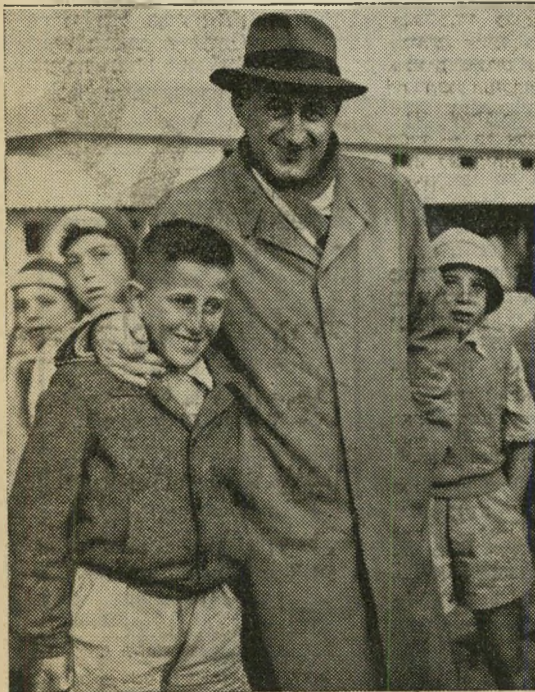
ראש הממשלה: איני מתוכח כעת עם הקומיפורם, מדוע תדבר? אני מר- כו להתוכח גם אתך...

מ. סנה: אתך גמתי לעולמים... בדברו על "כריזת זכויות הזולת", נשמעה קריאת בינים של ש. מיקוניס ממק"י, מירכתי האולם:

— גם של עבדללה? על כך ענה ראש הממשלה: — כן, מי זה? מיקוניס? ופעם ערב ראש הממשלה את כל שלושת יריביו (בגין, מיקוניס וסנה) גם יחד באמרת-פולמוס אחת: — איני מתחנה עם הפטריוטים היר- רושלמים של בגין; כשם שאיני מתח- רה עם מיקוניס בדימוקרטיה ועם הה- לוציות של ד"ר סנה...

מחמאות הדרייות

הויכוח המדיני הגדול לא חסר מחמאות מסוג מיוחד, שהנאומים "חיל- קו אחד לרעהו. הנה קובץ קטן: מ. בגין (חרות): מר אבן, עוד ר ו של מ. שרת, שהוא יותר מוכשר מהממונה עליו... הלואי ומר שרת ידע לנהל מדיניות, כשם שידוע לנוסח דב- רים... הצהרותיך, מר שרת, שוות כקליר- פת השום... אם שוויץ חסרה קצת ביצים, הרי קם ד"ר יוסף ומציל אותה... י. ספיר (כללים): שמענו את הדיוח הציורי של שר החוץ... ז. אהרונוביץ (מפא"י): מר בגין וחבריו מייצגים פרויטנים היסטורי- ואקטואליים... שום הבל-פה של מר

עזית הנוער הציגה עצמה השבוע? עיני הציבור. כאמי צעות סידר עתונאים נרחב כמפעד. מר מ. קנה, חבר הנהל לת הסוכנות, העומד בראש עזית הנוער עם אחד הנעי- רים העולים.

צילום: רותנברג